

[Aksel Larsen.]

Resultatet er blevet, at vi økonomisk er kommet helt i kløerne på England og Amerika. Til trods for at eksporten som sagt er forøget meget stærkt, først og fremmest til England, synker vi dybere og dybere i gæld. Til trods for at eksporten påregnes at ville stige yderligere i 1950, regner regeringen i nationalbudgettet med, at det kommer til at gå endnu værre med vor valutabalance i 1950. „Finanstidende“, som man dog vist endnu ikke vil beskyldte for at være kommunistisk, selvom den højtærede krigsminister forleden var nået så langt, at han var lige ved at beskyldte det ærede medlem hr. Thor-kil Kristensen for at være kommunist, indeholder den 10. maj en vurdering af afsætningsmulighederne for vort smør.

I „Finanstidende“'s artikel blev det slået fast, at en forhøjelse af vore priser på det engelske marked til dækning af omkostningsstigningerne i devalueringens kølvand sandsynligvis er udelukket, og det er jo også en kendsgerning, at vi tre gange siden sterling- og kronenedskæringen har forhandlet med englænderne, men til dato uden resultat, sidste gang så sent som i april.

Om det tyske marked hedder det i „Finanstidende“, at

„det tyske marked, som vi endnu for få måneder siden satte vor lid til, vil næppe blive den store aftager af smør, som vi havde håbet. Karakteristisk for situationen er, at Vesttyskland endogså optræder som vor konkurrent som eksportør af smør“.

Dette var et kort citat af „Finanstidende“ — jeg håber ikke, det gør noget, højtærede formand; jeg har endnu et par meget korte citater.

„Berlingske Tidende“ for 23. maj meddeler også, at smøreksperten til Vesttyskland er standset. Smøreksperten til Belgien er som bekendt gået i stå som følge af den amerikansk inspirerede Benelux-union. Smøreksperten til Frankrig karakteriseres som en enlig svale. Om smøreksperten til USA siger man, at den er der næppe mere nogen, der drømmer om. Endvidere hedder det i artiklen:

„Udover de nævnte lande kan Schweiz, Finland, Italien og de østeuropæiske lande tænkes at komme i betragtning som vigtige aftagere af smør. Det synes, som om schweizerne er noget tilbageholdende overfor dansk smør, idet forskellen mellem englandsprisen og den pris, de skal give, falder dem for brystet. Det finske og det italienske marked kan næppe udvides væsentligt, og heraf følger, at før normale

handelsforbindelser atter er etableret med det fedtstofhungrende Østeuropa, er vi, som proprietær Overgaard åbent siger, og som englænderne særdeles godt ved, afhængige af dette lands prispolitik.“

Ja, sådan ser „Finanstidende“ på det. For landmændene må denne udvikling give sig udtryk i lavere afregningspriser, eller den burde gøre det, idet man dog ikke vedblivende kan holde afregningsprisen oppe på 6 kr., når Englandsprisen er 5 kr. 17 øre.

Jeg er nødt til i anledning af en diskussion, jeg i går havde med den højtærede landbrugsminister, hvor han var i den heldige situation, at man ikke kunne nægte ham det sidste ord, at sige, at ifølge lov, vedtaget af rigsdagen skal afregningsprisen, hvorpå den danske smørpris til forbrugerne herhjemme baseres, udregnes på grundlag af gennemsnitseksporthprisen. Ser man på hele vor smørekspert og regner man med de priser, de forskellige lande giver — England giver som bekendt 5 kr. 17 øre, medens andre lande giver over 8 kr. pr. kg smør — kommer man til det resultat, at afregningstallet burde ligge betydeligt under de 6 kr. pr. kg, det i øjeblikket er fastsat til, og derfor har jeg ret, når jeg siger, at landbrugsministeren tillader, at man i strid med loven lader befolkningen herhjemme betale en for høj smørpris.

Den engelsk-amerikanske udplyndring viser sig bl. a. i bytteforholdet mellem vore eksport- og importvarer. Engrospristallet for eksportvarerne er fra august 1949 til april 1950 faldet fra 308 — det var 100 i 1935 — til 286, eller med andre ord med 22 points eller 7 pct. Samtidig med dette fald i vore eksportpriser er der sket en stærk stigning i det, vi skal betale. Pristallet for importvarerne er steget fra 285 til 326 eller med 41 points eller ca. 14 pct. Beregnet for et fuldt år betyder kronesænkningen pr. april 1950 et valutatab på omkring 800 mill. kr. om året, og der er ingen grund til at tro, at udviklingen er standset.

Et midtpunkt i de politiske diskussioner i den senere tid har frilisterne været. Med realiteterne i denne sag ligger det således. På amerikansk diktat er der i Paris vedtaget en liberalisering på 50 pct. af udenrigshandelen. Disse 50 pct. har Danmark frigivet. Herudover er det i Paris vedtaget, at der skal frigives yderligere 10 pct., når den nye vesteuropæiske betalingsordning træder i kraft, formentlig engang i sommer. Også disse 10 pct. har den danske regering tiltrådt. Den har kort og godt tiltrådt alt, hvad Amerika til dato har krævet. Striden herhjemme, bl. a. i folketinget og i varefor-